

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Lajos Ügyvédi Iroda által képviselt „felperesnek a Dr. Csetneki Adrienn Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen váltón alapuló tartozás megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. június 11. napján kelt 7.P.24.317/2009/15. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 3 napon belül fizessen meg a felperesnek 150.000,- (Egyszázötvenezer) Ft másodfokú költséget.

Kötelezi az alperest, hogy az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt 299.200,- (Kettőszázkilencvenkilencezer-kettőszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket fizessen meg az államnak az állami adóhatóság külön felhívására.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és a perben nem álló, időközben jogutód nélkül megszűnt, N.T. Kft. 2002. és 2003-ban folyamatos gazdasági kapcsolatban álltak egymással, amelynek keretében az alperes megrendelésére a felperes fuvarozást végzett. A felperes által elvégzett feladatokról kiállított számlákat azonban a társaság nem fizette ki, ezért 2004. január 9-én kérte a felperes a N.T. Kft. felszámolását.

A N.T. Kft. 2005. április 15-én megállapodást kötött a felperessel, amelynek 1. pontjában rögzítették, hogy a N.T. Kft. adós cégcsoportjához tartozó T.S. Kft. is bevonásra került, figyelemmel arra, hogy a T.S. Kft. felé fizetési kötelezettsége állt fenn a felperesi gazdasági társaságnak 1.132.675,- Ft összegben. Ezt az összeget a megállapodás 3. pontja alapján a felek a felperesnek a N.T. Kft. felé fennálló tartozásába beszámították azzal, hogy ezen összeget a T.S. Kft. a felperesre engedményezte.

A megállapodás 3. pontja szerint a N.T. Kft.-nek az elszámolást követően fennálló tőketartozása 4.251.417,- Ft, továbbá 5.422.996,-Ft után járó 1.485.058,- Ft késedelmi kamat, valamint 200.000,- Ft + áfa perköltség. Az adós gazdasági társaság ebben a pontban ezeket a tartozásokat elismerte. A megállapodás 7. pontjában rögzítésre került, hogy az adós gazdasági társaság az utolsó fizetési részlet napjára eső esedékességgel a teljes tartozás (tőke kamat, perköltség) vonatkozásában kiállít egy saját váltót, melyet a jelen per alperese mint váltókezes aláír. A megállapodás napján került kiállításra az adós gazdasági társaság részéről a váltó, amelyben kötelezte magát arra, hogy a váltó alapján 5.986.475,- Ft-ot megfizet a felperesnek. Az esedékesség napjaként 2005. június 20-a került feltüntetésre, míg a váltóra vezetett nyilatkozat alapján az alperes a váltó teljes összegéért kezességet vállalt. A váltó kiállítását követően az adós gazdasági társaság 1.000.000,- Ft összeget utalt át a felperesnek.

A felperes az adós gazdasági társaság felszámolójához határidőben bejelentette az igényét, amit a felszámoló visszaigazolt. A Pest Megyei Bíróság Gazdasági Kollégiuma 2.Fpk.13-2004-00024/53. számú végzésével az egyszerűsített szabályok szerint a felszámolási eljárást befejezte és a gazdálkodó szervezetet megszüntette azzal, hogy a felszámolási eljárásban az igény kielégítésére nem került sor, mivel az adós vagyona a felszámolási költségekre sem volt elegendő.

A felperes 2005. november 3-án fizetési meghagyás kibocsátását kérte az adós gazdasági társaság mint I. rendű, továbbá az alperes mint II. rendű kötelezettek ellen. A fizetési meghagyáson az igényét váltón alapuló követelésként jelölte meg. A felperes az elsőfokú eljárás során módosított keresetében az alperest 4.986.475,- Ft, ennek 2005. június 21. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű, míg másodlagosan évi 6 %-os mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Másodlagos keresetében az alperest a Ptk. 274. § és 270. § (2) bekezdése alapján mint készfizető kezest kérte marasztalni.

Arra hivatkozott, hogy az adós gazdasági társaság ügyvezetője, a jelen per alperese, a váltó teljes összegének megfizetéséért kezességet vállalt, és mivel az adós gazdasági társaság az esedékesség időpontjáig a kötelezettségét nem teljesítette, ezért az alperes fizetési kötelezettsége is megnyílt. Az adós gazdasági társaság megszűnése és cégnyilvántartásból jogutód nélkül történő törlése a váltókezes alperes felelősségét és helytállási kötelezettségét nem szüntette meg.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a váltó fizetés végett történő bemutatásának, valamint az óvás felvételének az elmulasztása miatt a felperes elvesztette vele szemben az igényérvényesítés lehetőségét. Azzal védekezett továbbá, hogy az adós gazdasági társaság megszűnésével az alperes készfizető kezessége mint járulékos kötelezettség is megszűnt. A felperesi igény elévülésére is hivatkozott, továbbá vitatta a követelés összegszerűségét is. Ezen túlmenően hivatkozott arra, hogy a felperes megtévesztette és jogellenes fenyegetéssel vette rá a 2005. április 15-i szerződési nyilatkozat megtételére. A késedelmi kamat körében a kamatfizetés kezdő időpontjának a módosítását, illetőleg a késedelmi kamat mérséklését kérte.

A felperes az alperesi ellenkérelemmel kapcsolatban előadta, hogy az igényét a peren kívüli eljárásban is váltón alapuló követelésként érvényesítette, ezért az nem évült el. Az óvással kapcsolatban kifejtette, hogy mivel a főadóssal szemben felszámolási eljárást rendeltek el, ezért az az óvás felvételét nem tette szükségessé. Az összegszerűség körében az alperes által hivatkozott összegek elszámolásra, illetve beszámításra kerültek. Sem megtévesztéssel, sem jogellenes fenyegetéssel nem vette rá az alperest a csatolt megállapodás aláírására, a késedelmi kamat mértéke nem eltúlzott, ezért annak mérséklésére sincs lehetőség.

A Pest Megyei Bíróság a 2010. június 11. napján kelt 7.P.24.317/2009/15. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy három napon belül fizessen meg a felperesnek 4.986.475,- Ft-ot és ezen összeg után 2005. június 21. napjától a kifizetés napjáig járó 6 %-os mértékű váltókamatát, valamint 886.400,- Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy elsődlegesen az alperes elévülési kifogását vizsgálta, és ezzel kapcsolatban megállapította, hogy a felperes az igényét az elévülési határidőn belül érvényesítette, mivel a 2005. november 3-án benyújtott fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmében a követelését váltón alapuló követelésként jelölte meg és annak indokolásában is ezen tartalommal indokolta meg; a jelen per alperesével szemben, konkrétan váltókezességet jelölt meg.

Az alperes által hivatkozott bemutatás, illetve óvatolás elmulasztása vonatkozásában a Vár. 38. §-a alapján csak a megtérítési igény tekintetében van következménye, azonban a Vár. 38. § (1) bekezdése szerinti saját váltó be nem mutatása esetén a fizetés végetti bemutatásának és az óvás felvételének hiánya nem jár a közvetlen kereseti jog elvesztésével. Ez csak a Vár. 43. § (1) bekezdésében felsorolt megtérítési váltóadósokkal szemben érvényesíthető megtérítési igény elvesztésével jár, de nincs kihatása a Vár. 28. § (2) bekezdése alapján biztosított közvetlen kereseti jogra, amely a váltó főadója és a vele ugyanolyan felelősségi helyzetű, a főadósért kezességet vállaló váltókezessel szembeni kereset érvényesítés elenyészéséhez nem vezet. A Vár. 53. § (1) bekezdése szerint az óvás határidőben történő felvételének elmulasztása esetén a váltó birtokosa az igényét csak az ún. megtérítési váltóadósokkal szemben veszíti el, viszont az idegen váltó elfogadójával és a saját váltó kiállítójával és az érte kezességet vállaló személyekkel szemben a követelését az elévülési határidőn belül érvényesítheti. Mindezekre, továbbá a Legfelsőbb Bíróság gyakorlatára

tekintettel az óvás határidőben történő felvétele körében az igényérvényesítés előfeltételének azt nem tekintette.

A Vár. 43., 44. és 47. §-aira történő alperesi hivatkozás a megtérítési váltóadósok vonatkozásában annyiban nem volt alapos, hogy saját váltó kiállítójának keze ezen taxatív felsorolásban nem szerepel. A megtérítési váltókezesnek az átruházó és kibocsátó kezei minősülnek, ezért megtérítési váltókezesnek azon kezesek tekinthetők a Vár. 43. § (1) bekezdése alapján, akik az átruházásért vállaltak kezességet, nem pedig a saját váltó mint főadós kiállítójáért kezességet vállalók.

Mindezek figyelembevételével az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felszámolási eljárás nem jogerős határozatban történő elrendelése, amely a váltó esedékességének időpontját megelőző időpontra esett, valamint a váltó főadósáért vállalat alperesi kezesség önállóan, külön-külön is kizárta az alperes ellenkérelmének az alaposságát; továbbá ugyanerre tekintettel nem találta alaposnak az alperesi váltójogosult és váltóbirtokos késedelmére vonatkozó jogosulti késedelemre hivatkozást a kamatfizetési kötelezettség körében.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a váltóban foglalt kötelezettségeinek részben vagy egészben eleget tett, illetve, hogy a váltókifogás érvényesítése alapján a váltómegállapodás érvénytelen volt, továbbá, hogy az bírói úton nem volt érvényesíthető, valamint, hogy az alapjogviszonyban kikötött kamat túlzott mértékű.

Az összecszerűség körében az elsőfokú bíróság a 2003. évi teljesítéseket, illetve bankszámla kivonatokat nem tudta figyelembe venni, figyelemmel arra, hogy azt a 2005. április 15-i megállapodás megkötésekor teljes egészében elszámolták a felek.

A 200.000,- Ft + áfa perköltség elszámolására vonatkozó alperesi ellenkérelmet sem találta megalapozottnak, mivel az alperes nem jelölte meg azt a jogot, illetve nem adta elő az annak alapjául szolgáló tényeket, hogy az így megállapított összeg beszámítása bírói úton nem lenne érvényesíthető, illetve az mennyiben és miért ütközött volna jogszabályba, figyelemmel arra, hogy a jogi képviselővel eljáró felperes perköltségének áfa összegével növelt mértékű összege jogszabályba nem ütközött, ezért ezen összeg érvényesítésének és váltómegállapodásban való rögzítésének nem volt akadálya.

Az alperes nem adta elő a perben azon körülményeket és határozott tényállítást sem tett, hogy a váltómegállapodásban rögzített kamat összege milyen tőke összeg után milyen késedelmi időre vonatkozott, így az miért és mennyiben volt eltúlzott. A rendelkezésre álló adatok alapján az alapjogviszonyban kikötött kamat eltúlzott mértékére vonatkozó következtetés nem volt levonható.

Az alperes a váltómegállapodás anyagi-jogi kifogás útján történő megtámadása körében bizonyítást nem ajánlott fel, illetve az alperes személyes meghallgatására vonatkozóan az elsőfokú bíróság a 2010. május 13-i tárgyalási határnapot elhalasztotta és a 10. sorszámú jegyzőkönyvben a Pp. 141. § (6) bekezdése alapján figyelmeztette arra, hogy amennyiben személyesen nem jelenik meg, úgy a meghallgatását mellőzni fogja. Erre a kitűzött határnapra az alperes nem jelent meg, késedelmes megjelenését jelentette be, a tárgyaláson szünetet rendelt el, majd az alperes megjelenésére megadott időpontban folytatta a tárgyalást, azonban az alperes nem jelent meg, távolmaradását nem mentette ki, erre figyelemmel a Pp. 141. § (6) bekezdésében alkalmazott jogkövetkezményként mellőzte a

meghallgatását. Ezen túlmenően az alperes által előadott ténykörülmények a jogellenes fenyegetés körülményeire eredményre nem vezethettek, mivel az egységes bírói gyakorlat szerint jogszerű és törvényben biztosított joghátrányok, így a felperes által hivatkozott felszámolási eljárás megindításának kilátásba helyezése nem tekinthető olyan jogellenes kényszerítésnek, amely a szerződés érvénytelenségét eredményezhetné.

A váltó esedékességét és a késedelmi kamat kezdő időpontját az elsőfokú bíróság a Vár. 33. § (1) bekezdése alapján állapította meg azzal, hogy a késedelmi kamat kezdő időpontja a váltó esedékességét követő nap volt. Az egységes bírói gyakorlat szerint a Vár. 48. § (1) bekezdés második mondata alapján az esedékességtől számított évi 6 %-os mértékű késedelmi kamatot követelhetett a felperes, ezért a Ptk. 301. § (1) bekezdésére alapított kamatigénye nem volt alapos, amit elutasított.

A főkötelezettség megszűnése körében kifejtett alperesi jogi érvelést az elsőfokú bíróság nem osztotta.

Az elsődleges kereset alaposságára tekintettel a másodlagos kereseti kérelmet érdemben nem vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatásával a kereseti kérelem elutasítását; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását.

Az elévülés körében előadta, hogy a felperes a fizetési meghagyásban a váltó megjelölést használta, ez azonban nem jelenti azt, hogy a követelését erre alapozva érvényesítette, mivel a Ptk. 272. § (1) bekezdésére hivatkozott, annak előterjesztésekor és csak a tényálláshoz tartozóan rögzítette a váltó megjelölését. Azt, hogy a felperes nem a váltóra alapította az igényét, alátámasztja az is, hogy a Budaörsi Városi Bíróság előtt indította meg az eljárást. A kezessel szembeni követelésre nincs kihatással az, hogy az adós társasággal szemben a felszámolási eljárás során a felperes a váltón alapuló igényét érvényesítette. A per irataiból egyértelműen megállapítható, hogy 2008. novemberéig az alperessel szemben a Vár. rendelkezéseire alapítottan megtérítési igény nem került érvényesítésre, ami azt jelenti, hogy a felperes követelése elévült.

Változatlanul fenntartotta az alperes mint megtérítési váltóadóssal kapcsolatos álláspontját, továbbá hangsúlyozta, hogy a csőd megnyitása, illetve a kényszerfelszámolás elrendeléséről szóló határozat bemutatása abban az esetben mentesít a Vár. 43-44. §-aiban foglalt óvatolás bemutatási kötelezettség alól, ha azokra - jogerős határozat alapján - a váltó kiállítását követően, de a váltóban szereplő határidőt megelőzően kerül sor. Jelen esetben nem erről volt szó, a határozatot a váltó kiállítását megelőzően hozta meg a bíróság, és az a váltóban szereplő határidőn belül nem emelkedett jogerőre. Ez pedig azt jelenti, hogy az óvatolási, bemutatási kötelezettség alól nem mentesít a felszámolás nem jogerős elrendelése.

A Vár. 17. §-a nem zárja ki, hogy az alapjogviszonyból eredő kifogásokat a jelen perben érvényesítsék, a felperesi követelés összegaszerűségével kapcsolatos aggályait részletesen kifejtette az elsőfokú eljárásban, amit változatlanul

fenntartott. Álláspontja szerint a felperes saját maga sem tudja levezetni a keresetben megjelölt összeget, illetve az azok alapját képező tényeket, mindez éppen azt az alperesi álláspontot támasztja alá, hogy a váltóban szereplő összeg nem a tényleges tartozáson alapszik.

A megtámadási kifogással kapcsolatban hangsúlyozta, hogy bizonyítási indítványként az alperes személyes meghallgatását kérte, amit az elsőfokú bíróság nem teljesített, mivel az elsőfokú bíróság jegyzőkönyvben rögzítette, hogy az alperes személyes meghallgatására már két alkalommal sor került, ami a tényeknek nem felel meg. Az alperes a 2010. június 11-i tárgyaláson, az akkori időjárási viszonyok miatt nem tudott megjelenni, és a távolmaradást az ítélet indokolásával ellentétben kimentette.

A késedelmi kamat körében kifejtette, hogy a Vár. 43-44. §-ai alapján a felperes nem érvényesítheti az igényét az alperessel szemben, mivel a váltót nem mutatta be sem a felperesnek, sem az adós társaságnak, és közjegyzői óvás felvételére sem került sor. Amennyiben ezzel a másodfokú bíróság nem értene egyet, úgy előadta, hogy a váltó bemutatása és az óvás felvétele elmaradásának a kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontja vonatkozásában van jelentősége, mivel ez a Vár. 38. §-a alapján jogosult késedelemnek tekintendő.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és okszerűen vont le a jogi következtetéseit. Az alperes jogorvoslati kérelme az alapeljárásban előadottakhoz képest nem tartalmaz semmi újat, a korábban felhozott kifogásokat ismételte meg.

Az elévülési kifogás körében hangsúlyozta, hogy a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmében váltóra alapította az igényét. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy elsődlegesen a váltókezességre alapítottan kérte az alperes marasztalását. Az eljárás során a jogcím pontosításának nem volt perjogi akadálya. A Budaörsi Városi Bíróság hatályon kívül helyezett ítélete is az alperes vonatkozásában váltókezességről szólt, ezért alaptalan az az alperesi érvelés, hogy ezen bíróság hatásköre hiányának megállapítása a jogcím eljárás közbeni módosításának a következménye. Az elévülési kifogás megalapozottsága esetén a másodlagosan előterjesztett jogcímen helye van az alperes marasztalásának.

A megtérítési váltóadós, a késedelmi kamat, valamint a váltó alapját képező jogviszony vizsgálata körében az elsőfokú eljárásban az előkészítő iratban kifejtetteket változatlanul fenntartotta.

A megtámadási kifogásnak az alperes a fellebbezésében sem adta meg a ténybeli alapját, annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság a 4. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben részletesen kioktatta ezzel kapcsolatban az alperest. Az alperest az elsőfokú bíróság a 2010. március 16-i tárgyaláson részletesen meghallgatta, majd kioktatta a bizonyítatlanság következményeire. Az ezt követően tartott két tárgyaláson ezen kioktatás ellenére nem jelent meg, K.L. általános igazgató azonban tanúvallomást tett, aki cáfolta az alperes akarathiba kapcsán előadott valamennyi állítását.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, azaz kizárólag az elévülést, az alperes - mint megtérítési váltóadós - érdemi védekezését, az alapjogviszony vizsgálatának kötelezettségét, a megtámadási kifogást és a késedelmi kamat kezdő időpontját vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása körében a tényállást helyesen állapította meg, és helytálló jogi következtetéssel marasztalta az alperest mint váltókezeset.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezése kapcsán az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú bíróság az elévülés kérdéskörében az időpontokat és a jogcímeket figyelembe véve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a követelés nem évült el. Az alperes fellebbezésében tett állításával szemben a fizetési meghagyás benyújtásakor a felperes nem a Ptk. 272. § (1) bekezdésére hivatkozott az ottani II. rendű kötelezett, a jelen per alperese vonatkozásában, hanem a fizetési meghagyás előlapján váltón alapuló követelésként jelölte meg az igényét. Annak túloldalán a II. rendű kötelezettel szemben arra hivatkozott, hogy a váltó teljes összegéért alperes neve II. rendű kötelezett készfizető kezességét vállalt. Mindez azt jelenti, hogy a felperes az igényét 2005. november 3-tól kezdődően a váltóra alapította, így követelése nem évült el.

Az elsőfokú bíróság a határozata indokolásában helyesen hivatkozott arra, hogy az alperes nem mint megtérítési váltóadós felel a váltóban szereplő és még ki nem fizetett összegért, mivel nem minősül megtérítési váltóadósnak.

A megtérítési váltóadósokat a Vár. 43. §-a sorolja fel, ahogy az alperes által a fellebbezésben hivatkozott eseti döntésben is szerepel. A saját váltó kiállítója főadósnak, egyenes adósnak minősül, az alperes pedig a főadós kötelezettségéért vállalt kezességet, ezért a váltóbirtokost a Vár. 28. § (2) bekezdésének megfelelő alkalmazásával közvetlen kereseti jog illette meg az alperessel szemben, függetlenül attól, hogy sem óvás felvételére nem került sor, sem pedig a főadósnak fizetés végett a váltó nem került bemutatásra. Mindezekre tekintettel az adós gazdasági társaság felszámolási eljárás megindítása időpontjának nincs jelentősége.

Az alperes a fellebbezésében helyesen hivatkozott arra, hogy a Vár. 17. §-a nem zárja ki, hogy az azzal kapcsolatos kifogást a jelen perben érvényesítse. A váltóban tett feltétlen fizetési ígéret és a váltókövetelés absztrakt jellege útját állja annak, hogy az érvényesen fennálló jogviszony alapján a váltókövetelés összegét részben vitatni lehessen. A váltóeljáráásban ugyanis nem lehet figyelmen kívül hagyni a váltó lényegét, annak rendelkezését, azaz azt, hogy a váltóadósság függetlenedik az alapügylettől és a váltókötelezett a váltóbirtokossal szemben a forgatható értékpapír és nem a jogcímes ügylet alapján tartozik helytállni. A váltóadós nem csupán

feltétlen, hanem az érvényesítés módjában is privilegizált kötelezettséget vállalt. Mindez nem csak a főadósra, hanem a főadós kötelezettségéért kezességet vállaló alperesre is vonatkozik. Mindez azt jelenti, hogy nem a felperesnek kell levezetnie a keresetben megjelölt összeget, az azok alapját képező tényeket, figyelemmel arra a tényre, hogy az adós gazdasági társaság, amelyért a jelen per alperese váltókezességet vállalt, a 2005. április 15-i megállapodásban az összegszerűsége nézve tartozás tartozáselismerő nyilatkozatot tett. Ezért az alperesnek a kifogás körében a Pp. 164. §-a alapján azt kellett volna bizonyítania, hogy tartozása az alapjogviszonyból eredően már nem áll fenn. Ennek a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, ezért a váltóban szereplő és még ki nem fizetett összeget meg kell fizetnie.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak az alperesi megtámadási kifogás körében kifejtett részletes indokolásával mindenben egyetértett. Helyesen mellőzte az alperes személyes meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt az utolsó tárgyaláson is, mivel az alperes jogi képviselője által megadott határidőben sem érkezett meg személyesen az alperes. Az alperes fellebbezésben tett állításával szemben az alperes személyes meghallgatására két alkalommal sor került, a Budaörsi Városi Bíróságon 2009. január 26-án, valamint a Pest Megyei Bíróságon a 2010. március 16-án megtartott tárgyaláson.

Végül rámutat a másodfokú bíróság, hogy nem minősül a váltó bemutatásának és az óvás felvételének elmaradása jogosulti késedelemnek, ezért a Vár. 48. § (1) bekezdés második mondata alapján az esedékességtől kell a törvényben meghatározott 6 % mértékű késedelmi kamatot megfizetnie.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a felperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg és azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Az alperes fellebbezésének eredménytelenségére és illetékfeljegyzési jogára tekintettel kell az Itv. 64. §-a alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján a fellebbezési eljárási illetéket az államnak, az állami adóhatóság külön felhívására megfizetnie.

Budapest, 2010. november hó 25. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő